

Caracterizarea personajului Lica Samadaul din opera Moara cu noroc scrisa de Ioan Slavici-a doua parte

Frica e starea pe care Lica incearca sa o impuna. El nu are scrupule in a-si folosi oamenii pentru a-i inspaimanta pe ceilalti.

Intruchipare a maleficului, Lica e departe de a fi un personaj simplu. El dispune de o putere de "seductie demonica" (Mircea Zaciuc). Pe Ghita il seduce cu ajutorul banilor. Forta lui negativa e plurala. Simultan cu distrugerea lui Ghita, Lica incearca si seducerea Anei. Progresiv, Samadaul reuseste sa se apropie tot mai mult de tanara sotie a lui Ghita. Si Anei, Lica ii impune un sentiment de frica si de dispret amestecate cu o anume fascinatie. Reprezentand raul, Lica e imun la suferinta, si de aceea crimele sale nu-i trezesc remuscari. Intruziunea sa in viata linistita si fericita a cuplului Ghita - Ana nu are continut sentimental. Tragedia traita de Ghita ii trezeste mai degraba reactii cinice. Cu toate acestea si destinul sau va fi legat de cel al lui Ghita si al Anei. Slavici sugereaza ca sirul faradelegilor, chiar faptoase de un om puternic ca Lica, se rupe la un moment dat. In noaptea de Pasti, cand Ghita pleaca sa-l aduca pe Pinteasa pentru a-l prinde, Lica ramane singur cu Ana si o poseda. Fata de gestul disperat al Anei, in fata daruirii ei, puterea lui Lica pare a suferi prima fisura. Desi refuza sa o ia cu el, Lica ramane in gand cu imaginea femeii: "De femeie m-am ferit intotdeauna, si acum, la batranete tot n-am scapat de ea".

Prins in mijlocul unei furtuni cumplite, Lica Samadaul cauta un adapost. Se refugiază, spargand usa, in biserica. E momentul cand simte ca se apropie pedeapsa lui Dumnezeu. Inspaimantat, Lica incearca parca sa se convinga de sprijinul divinitatii: "Dumnezeu era acela care-l scapase de atatea primejdii, Dumnezeu ii lumina mintea si intuneca pe a celorlalti; cu Dumnezeu n-ar fi voit sa se strice". Brusca, parca miraculos deposedat de puterea cu care infaptuisese atata rau, Lica se simte tot mai infricosat. Frica il covarseste. Disperarea care-l cuprinde e pe masura raului pe care-l facuse atator oameni. Slavici nareaza cu maiestrie aceasta mutatie esentiala in comportamentul lui Lica. Puterea omului se naruie in fata puterii lui Dumnezeu: "Afara tuna, si el se cutremura la fiecare trazuitor; afara fulgera, si fiecare fulger ii trecea ca un fior prin inima; icoanele sfintilor il priveau, si el statea impietrit sub ele caci oriunde s-ar fi dus el tot acolo ramanea: el puse mainile in cap, isi rupse in urma baierele camasii; ii venea sa scoata inima din piept, ii venea sa se repeada cu capul in zid, ca sa ramaie la treptele altarului". Revolta lui Lica e una agonica. El i se adreseaza lui Dumnezeu, punand in cuvintele sale parca ultimele ramasite ale fortei malefice: "â€" Unul cate unul, striga el ridicand-du-si mana dreapta in sus, unul dupa altul, om cu om, toti trebuie sa moara, toti care ma pot vinde, viata cu viata, trebuie sa se stanga, caci daca nu-i omor eu pe ei, ma duc ei pe mine la moarte!". Fuga din biserica este un preludiv al mortii. Cand calul lui Lica se prabuseste, personajul spune: "Acu m-a ajuns mania lui Dumnezeu!". Moartea personajului e una dintre cele mai cutremuratoare morti din literatura romana. "Pinteasa il gasi cu capul sfaramat la tulpina unui stejar..." Sinuciderea lui Lica era previzibila. Samadaul e pedepsit de Dumnezeu.